

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXXI. Recenset exteriores quasdam tentationes, & repræsentationes sibi à dæmone factas; nec non tormenta quædam sibi ab eo illata suggerit adhæc salutaria quæda[m] monita, ad cautela[m] & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

irridebam. Non igitur parum patiuntur animæ illæ, quibus Dominus per
 misericordiam & bonitatem suam, hunc amoris sui ignem abundanter
 & magna in copia elargitur, præsertim cum vires corporales sibi videntur
 deficere ad aliquid propter ipsum, & ex amore eius faciendum, quod
 sanè non mediocriter illis tormentum & crux est, quia enim fat ex se ve-
 rium non habent, ad lignum & fomitem necessarium igni huic submis-
 standum, & præ metu ne is exstinguatur, emoriuntur, hinc in seipsis mi-
 hi consumi, annihilari, ac velut in cineres videntur conuerti; & totæ
 in lachrymas resolutæ, propè consumuntur, & ardent: quod sanè factum
 & intolerabile tormentum est, tametsi lapidum ac fauæ. Animæ
 igitur quæ huc redacta est, & cui Dominus vires corporales ad penitenti-
 am agendam, simul & doctrinam, industriam & libertatem ad prædi-
 candum, confessiones audiendas, animasque Deo lucrificandas & de
 hunc ipsum datorem quàm maximè laudet ac celebret oportet: nec sine
 nim & non intelligit, quantum ipsa bonum possideat, nisi prius probauit
 & re ipsa experita sit, quid sit nunquam Deo aliquod obsequium de se
 posse, & tamen multa semper ab ipso beneficia accipere. Sic ipse pro om-
 nibus benedictus, & laudent eum Angeli omnes, Amen.

Nescio profecto, an benè agam, quod tot minutias tam minutè
 conscribam: sed quia R. V. iterum mihi mandauit, vt me ipsa extende-
 re non dubitarem, nihilque omnino ommitterem, hinc est, qd ea quæ reco-
 dor, quàm maximè possum claritate & veritate, describam: non potest autem
 fieri, quin adhuc plurimæ omittantur, alioquin plus temporis, ad hoc mi-
 hi opus esset, quod mihi tamen, vt dixi, nimis quam cursum & breue est
 & forsitan nullum inde commodum proueniret.

CAPVT XXXI.

EXTERIORES QVASDAM TENTATIONES, ET REPRESENTATIONES
 sibi à demone factas recenset; nec non tormenta quadam sibi ab eo inflata.
 Suggestit adhuc, salutaria quadam monita, ad cautelam
 & vtilitatem eorum qui in perfectionis
 via ambulant.

Quandoquidem hætenus de nonnullis internis & occultis tentationibus
 ac perturbationibus, quas mihi diabolus causabat, locuta sum: ideo
 nunc alias quasdam, quas penè inspectantibus alijs mihi inferretur,
 & ita manifestè, vt nullum esset dubiū quin ab ipso hæc proueniret, loco
 propono. Quodam tempore mihi in oratorio agenti ipse ad latus meū in-
 strum, tetra & horribili in figura, se spectandum dedit: & quia me allo-
 quatur, hæc particulatim os eius intuiram, quod valdè terribile, & in-
 ter-

*Demon S.
 Matri ap-
 pareb.*

mane habebat. Illius autem è corpore ingens prodire videbatur flamma, & rota rutilas & sine vlla fumosa fuligine. Mox ergo horribili quadam voce me alloquens, aiebat, in præsens quidem suas me manus euasisse, sed fore, vt in sua me potestate denuò haberet. Vnde conterrita non mediocriter, signo crucis me, prout poteram, consignabam; quo ille viso, mox disparuit, sed illicò redijt: & hoc secundo. Et ego ignara quid agerem, aquam benedictam, quæ eo in loco erat, versus locum illum ieci: nec exinde ad me tunc redijt.

Alias quinque horas continuò tam intensis me vexauit doloribus, & pressura tum interiori, tum exteriori, vt amplius eam ferre posse me diffiderem: Quæ apud me erant sodales valdè consternatæ & pauidæ erant, & quid agerent nesciebant, vt nec ego, quomodo me iuuarem. Pro more habeo, cù pœna corporalis & pressura valdè intensæ est, internos spiritus actus intra memet ipsam, prout quidem possum, facere, Dominum rogâs, vt, si illius beneplacitum sit, tantum mihi patientiam det, ceterum in hac me pressura ad vique sæculi finem sinat manere. Vt ergo pressuram tunc tam vehementem & intensam esse vidi, per internos illos actus & proposita concepta me iuuare satagebam. Dignatus est autem Dominus mihi declarare, quod id diabolica vexatio esset: videbam quippè ad latus meum, nigellum quendam ethiopem, horribili valdè aspectu, dentib. instar cuiusdam desperantis frendentem & ringentem; quod vnde lucrum spectabat, inde iacturam referret. Vt enim vidi, nisi nec quidquam timui; erant enim apud me quædam, quæ & viribus deficiebant, & quomodo tantum dispellerent tormentum, nesciebant: nam corpore toto, capite & brachijs, tam vehementes, illo impellente, dabam motus, vt me retinere non possem, & (quod deterrimum erat) interna inquietudo tanta erat, vt nullo ad quietem pacto peruenire valerem: non audebam tamen aquam lustralem poscere, ne illas perterrefacerem, ipsæque intelligerent, quid rerum circa me ageretur. Sæpè probaui & vidi, nihil esse quod diabolos magis in fugam compellat: ad amplius non reuertendum quam aqua lustralis: à me quidè fugiunt, sed quâprimùm redeunt. Vnde efficio magnam haud dubie aquæ lustralis virtutem esse debere: mihi saltem singularares & patentissima quædam animæ consolatio est, eam sumere: hoc certum est, me communiter & vt plurimum, ex illius sumptione eâ recreationem sentire, quam verbis non possem exponere, nec non internam quamdam delectationem, quæ totam animam meam vegetat & recreat. Nô est hoc, somniû, aut res quæ mihi nô nisi semel accidit, sed quæ frequenter, & ad quæ seridè reflexi, & diligenter animû aduertit: dico id perinde esse, ac si quis, valdè æstuans & sitiens, aquæ frigidæ haustû, biberet, vnde totus homo refrigerari videtur. Mecû ipsa subinde ppèdo, quæ magni facièda sint omnia

*Dominus
mi declarat
à demone
appassionem
esse.*

*Aqua lustralis
virtus.*

S.
heresia

Opera
N. VII
156

*Ecclesia
Catholica
instituta
quæ sit
ponderis
& virtu-
tis.*

omnia quæ ab Ecclesia instituta & ordinata sunt ; & summopere græ-
deo, cum tantam verba hæc vim habere video, vt eam etiam aquæ affu-
cent & indant, quo tantum fit inter id quod benedictum est, & quod be-
dicitum non est, discrimen. Sed quia tormentum id nondum cessare
dicebam ad socias, me, nisi timerem ne me riderent, a quam lustralem po-
titurem esse. Ergo sine mora illam attulere, meq; ea resperferunt. Sed in-
sum; ego hoc videns versus eam partem illam ieci in qua diabolus erat, qui
in momento disparuit; ego autem mox ab omni malo planè liberata sum, &
aliter quam si quis manus id à me defricuisset; excepto quod ita delu-
bata & eneruis mansi, ac si longam & duram toto corpore fustigationem
passa essem. Magnopere mihi profuit quod hoc visio cogitarem intra me
si homini, in quæ nec quo ad animam, nec quo ad corp⁹ aliquod haberet
tantum diabolus malum, Domino id ei permittente, inferat, quam reu-
laturus sit, quâdo eum vt proprium possidet: Hoc nouum quoddam me
excitabat desiderium me ipsam à tam infido contubernio liberandi.

*Terrum o-
dorem di-
abolus ab-
iens; relin-
quis.*

Non diu præterijt, cum hoc ipsum rursus mihi contigit, et si non
diu durarit. Eram autem sola in loco; petebamq; mihi aquam lustralem
adferri: quæ autem, post illius abitum (fuerunt autem duæ moniales sibi
dignæ, vt quæ ob nullam omninò causam mentirentur) cubi cultum
gressæ sunt, terrum quemdam odorem, quasi sulfureum, olfecerunt. Ego
verò eum non sensî; tam diu tamen is in loco mansit vt commodè petere
posset.

Alio tempore cum in choro agerem, magnam quemdam mentem
recolligendæ impetum ac desiderium sensî: vnde me quamprimum ab
subduxi, ne id aliæ aduerterent, quæ tamen non procul à me erant, ma-
gnam quemdã verberum inflictorum strepitum eo in loco in quo ipse
eram, percipiebant; ego verò, iuxta me, vocem, quamdã velut quidam
se statuentium audiebam, esto intelligere non possem, quidnam dice-
nam ita in oratione mea eram attenta, nihil vt intelligerem & nihil omni-
no timerem. Penè semper hoc mihi eueniebat, cum mihi Dominus
faciebat, mea vt persuasione anima aliqua ad meliorem frugem
rediret.

Quod autem iam commemorabo, certum est mihi accidisse, ac mem-
eius sunt testes, & inter alios is qui modo Confessarius meus est, quia
epistola quadam scriptum vidit; & licet ei non dicerem, cuiusnam ea
epistola, ipse tamen eum nouerat. Veniebat ad me quidam, qui duobus
annis & medio in peccati mortalis, & quidem talis, vt nullum eo ab omni
bilis vnquã audierim, reatu hæserat: & toto illo tempore ipsum nec
fitebatur, nec vitam in melius commutabat, nihilominus Sacrum fructum
ter celebrabat. Et quamuis alia peccata sua confitebatur, de hoc tamen

debat; Quomodo scelus tā fœdum & abominabile possem confiteri: magno opere quidē ab eo liberari desiderabat, quoad hoc tamen seipsum expugnare non poterat. Miserebat me eius quā maxime, ac valde precabatur, quod hac ratione Dei Maiestas violaretur. Promisit illi, Deo supplicaturam, quod eum ab hoc malo curaret, meq; operam daturā, ut & alij, qui me essent meliores, idē pręstarent. Scripsi ergo cuidam, ad quē se litteras rectē curaturū promisi. Et ecce factū est, ut prima confessione eximen illud confiteretur: visum quippe fuit Deo, quem multi homines verē sancti, quibus id ipsa serid commendaram, seruentibus precibus suis flexerant, misericordiam hanc erga animam hanc exhibere: & ego, tamen miserabilis, quidquid poteram à parte mea, magna animi contentione pręstabam. Ipse autem mihi scripsit, se iam ita in melius mutatum esse, ut iam ad dies aliquot ab eo peccato abstinuisset; sed tam se acriter à tentante dæmone oppugnari, ut se in inferno (adeo scilicet torquebatur) esse putaret; quare instanter eum Domino commendarem. Itaq; deuo eam sororum mearum precibus commendavi, quibus Dominum precibus & delinitum, hanc mihi gratiam pręstitisse credo: nam rem cordi habentes serid eum Deo comendarunt: fuit autem is talis, ut quisnā esset, nemo aut coniectura assequi posset aut diuinare. Rogabam autem Maiestatem eius, ut quæ is patiebatur tormenta & tentationes, paululum mitigarentur, quiq; illum vexabant tentatores, me oppugnatum venirent & occiderent, eā tamen conditione, ne Dominum vllatenus offenderē. Vnde factum est, ut mense integro grauissima tormenta & vexationes perlecim, ac tunc mihi illa duo quæ ante narraui, contigerunt. Placuit autē Domino, ut ipsum tentationes desererent (vti mihi postea perscriptū est) quia vero ei narrabā, quid toto illo mense paterer, hinc anima eius vigorabatur; exinde autē penitus à vexationibus diabolicis immunis fuit: vnde Deo identidem gratias quam poterat maximas agebat, nec non mihi, inquam si ego aliquid huc contulisset; nisi fortē opinio quam habebat, quod Dominus mihi aliquas gratias daret, eum aliquo modo iuaret, dicebat quē se meas litteras legere tum, cum se à tentatione acriter impetiret, ac earum se lectione ab ea liberari, mirabaturq; nō mediocriter, quæ ego propterea passa eram, tū quod ipse à malo suo liberatus esset: quin & ego mirabar: quin & adhuc ad multos annos, quo animam hanc communem & liberam videre possem, illa pati voluissem. Sit Deus in omnibus benedictus, Magnæ sanē potentie & efficacie est oratio eorū qui Domino seruiunt, vti ei seruire credo huius loci Moniales, sed quia has ego preces procuraram, mirum sanē non erat, in me potissimum dæmonis tenuisse: ob peccata quoq; mea Dominus id permittebat. Hoc eodem tempore quadā nocte ab ipsis me putabam suffocari: vnde, cum aqua

*Sororum
suarū pre-
cibus as-
tribuit cō-
uersionem
flagitios-
viri.*

*Litterarū
S. Marię
efficacia.*

S. M. Tereſe Opera.

D d lustrali

S.
Heresia

Opera
IN VII
156

Iustrali plurima me conspergerent, magnam illorum multitudinem percussit, & misit, ut quam celerrimè, perinde ac si de rupe aliqua præcipitasset, fugere conspexi.

Toties porro scelesti ac maledicti hi spiritus me instabant, tamquam si eos timeo, eo quod eos, nisi id Dominus permittat, ne mouere quidem posse videam, ut, si quoties hoc factum sit enarrare vellem, & R. Vestra delectationem & me ipsam recrearem. Quod autè dixi, vsui esse poterit, ut vestra Dei seruis, quæ illi ad nos perterrendos ponit & concitant terribilitate, contènat & parui faciat: norint enim, quotiescunq; eos videmus, & nas ipsorum parum curamus, cum vires ipsorum imminui, cum animi deteriorè fieri. Semper porro magnam inde bonum se quitur, quod, ne res sum prolixior, hic omitto referre: hoc vnum narrabo, quod mihi in nocturno festum Commemorationis animarum fidelium præcedente in oratione, dum agenti contigit. Cum enim primum Matutinarum nocturnarum orationem, & pias quasdam orationes, quæ ad finem eiusdem in Breuiario nostro continentur iam legerem, libro meo insedit, ne orationem periculis. Ego signo crucis me communiebam, ipse vero se in fugam dabat. Inter me legere incipiente, iterum ipse se spectandum dedit (& tertio eum videri cisse credo) nec ante recessit quam aqua benedicta ipsum conspergeret, & simul videbam, animas quasdam, hoc ipso temporis instanti, e Purgatorio egredi, quibus non multum expiandum restare debebat, cogitabam an hoc ipse forsitan impedire voluerit.

Diabolus aliquando in assumpta forma, aliquando sine ea apparat.

Rarè cum in assumpta forma vidi, sed sæpius sine omni profusa forma, ad instar visionis; nam etiã sine forma clarè perspicitur eum præterire, ut iam dixi. Volo porro & hoc hic referre, quia magnam id mirationem incussit. Cum in festo SS. Trinitatis in cuiusdam Monasterii choro agerem, & in extasi rapta essem, magnum demonum contentum, & certamen & contentionem perspexi: equidem intelligere non poteram, quid sibi hæc visio vellet; sed ante quindecim dies facile id quod inter quosdam orationi addictos, & alios plurimos ab eadem alienatione contentione patuit, è qua domui, in qua res illa contigit, non modicum damnum enatum est. Contentio autem & decertatio hæc diuina magnarumq; turbarum ac molestiarum extitit occasio.

Deus S. Matrem magna luce contra daemones circumdat.

Alio tempore ingentè illorum multitudinem circumcirca me videntem, ingenti quadam claritate vndiquaque circumdata esse videbam, quæ me propius ad me accedere non sinebat; vnde intellexi, Deum me custodire, & protegere, ne mihi sic illi appropinquarent, ut me ad eum offenderem, & uocaret. Et iuxta id quod subinde in me ipsa experta sum, facile interuenire veram visionem fuisse. Quocirca, tam iam apertè intelligo & videtur, ut parum illi possint (si Deum inimicum non habeam) ut vix eos timeant.

nam profus impotentes sunt, nisi animas quasdam vltro se ipsi dede-
rent, & meticulosas videant: aduersus huiusmodi namque vires suas &
potentiam exerunt. Interdum quidem in tentationibus, quas iam dixi,
omnes superiorum temporum vanitates & infirmitates iterum in me re-
miserunt & repullulare videbantur, ita vt Deo me quam enixissime co-
mendare opus haberem. Mox autem hæc me pressura vexabat, quod
pararem, quandoquidē hæc mihi cogitationes ingruerent, quidquid age-
rem, diabolicum esse, quoadusque Confessarius mentem meam serena-
ret, & ad quietem componeret. Putabam namque, me, quæ tam multas à
Deo gratias recipiebam, ne primum quidem malæ cuiusdam cogitationis
motum sentire & habere debere.

Aliàs non mediocriter me cruciabat (vti & modo me cruciat) quod
in tanto in numero & existimatione me esse viderem, præsertim homi-
nibus qui magni sunt nominis, quodq; multa bona de me referrent: hac
in re multa passa sum, & etiamnum patior. Vnde statim ad Redemptoris
Christi & Sanctorum vitam oculos conuerto, videorque mihi planè alia
quam ipsi, via incedere, cum ipsi non nisi per contemptus, opprobrij &
grammum iniuriarum viam inceserint: & hoc me facit cū metu & tremo-
re incedere, ac quasi caput meum attollere non audentem, vellemque à
nemine omnino videri; hoc autem in me sentio tum cum persecutionibus
exagitator, tum quippe anima ita potens & magistra est, esto corpus in
pressura sit, & ipsa alia ex parte afflictionem sentiam, vt quomodo hoc
senti pollit, penitus nesciam. Nihilominus ita, vti dixi, fit, tunc namque a-
nima suo in regno esse videtur, &, quidquid in mundo est, pedibus pre-
mere. Hoc subinde mihi eueniebat, & ad multos etiam dies durabat; &
quædam id mihi virtus atq; humilitas esse videbatur, ac iam liquidò per-
fectio, id meram tentationem fuisse, vt vir quidam apprimè doctus ex
Ord. Prædicatorum bene mihi declarauit. Cum autem cogitarem, quas
mihi Dominus confert gratias, in publicum propaladas, & passim omni-
bus notas fore, tam intolerabile & excessiuum in me tormentum sentie-
bam, vt meam id animam non parum affligeret & inquietaret: quin imò
et res processit, vt, cum hoc considerarem, visa sim maluisse viua sepeliri,
quæ vt ce innotescerent. Vnde cum me magnæ hæc recollectiones, vel
notas primum ita occuparent, vt ijs publicè resistere non possem, post
ea ita erubui, & me puduit, vt libenter aliquo concedere voluissem, vbi
nemo videret.

Cum ergo hac de causa quadam vice summopere contristarer, roga-
ui me Dominus, ecquid timerem? cum ex hac re non nisi horum duo-
rum alterum sequi posset, aut quod homines aduersus me murmurarent
& obloquerentur, aut q; ipsum laudaret, significans, eos qui hoc credituri
essent

*Diaboli
impotentes
sunt, nisi
in eos qui
vltro se
ipsis da-
dunt.*

*Mirè eam
cruciat,
quod ali-
quo in
pretio hab-
beretur.*

*Quid si
Dominus
dixerit de
rapibus,
qui ipsam
in publico
occupabāt.*

S.
Heresia

Opera
IN VII
158

essent ipsum dilaudaturos, qui verò non credituri, nulla me mea culpa & merito condemnatos, & vtrumquè in bonum meum cessantibus ac proinde non esse vt me affligerem. Hoc me valde serenauit, quod etiam quoties illius adhuc recordor, mirè me consolatur. Ita postquam vehementer hæc tentatio fuit, vt hinc abscedere & ad aliud me Mysterium, in quo claustrum arctius seruabatur, quàm in eo in quo moreretur, versabar, quod què valdè commendari audiebam, & eiusdem Oratorum erat cuius id in quo agebam, procul hinc situm (nam magna mihi consolationi fuisset eo in loco agere in quo prorsus ignota fuisset) transferre animus fuerit, sed Confessarius id mihi permittere noluit. Hinc spiritus mihi libertatem valdè imminuerunt: nam postea intellexi humilitatem hanc non esse bonam, quod ad eò me inquietaret, hanc pro veritatem me Dominus edocuit, scilicet cum certissimè scirem, nihil boni meum esse, sed à Deo omnia prouenire, quemadmodum me graue non erat aliorum laudes audire, quin imò summopere eo gratiebam, & permagna id mihi consolationi erat, quod viderem Deum talis se ostendere, ira nec molestum nec graue mihi fore, quod & in opera sua ostenderet.

Falsa humilitas erat ex hisce moribus animæ.

Peccata sua alijs innouere perit ex falsa humilitate.

Incidi & in aliud extremum, quod nimirum Deum orarem, & eadem orationem sigillatim ad hoc dirigendo, vt, si quando quis aliquid boni in me notaret, mea illi peccata Maiestas eius declararet, vt nemini videret, quam mihi immerenti ipse gratias conferret: nam hoc videri quàm enixissimè ab eo peto. Confessarius autè me monuit, ne ita agerem: sed ad usque hunc penè diem, si quem bene de me sentire, & bonam opinionem habere videbam, mea mox ei peccata per amfractas circumlocutiones, vel quomodo cunque possem, declarabam; & per hoc mihi serenari & quietari videbar.

Neminem vnquam decipere voluit.

Indiscreta humilitas magna est imperfectio.

Hac quoque in re magnum mihi scrupulum mouerunt: & hoc me videbatur, non ex humilitate, sed tentatione quadam prouenire. Me ad me veniebant, & hos omnes ego decipere, & in errore detinere videbar: & esto fallantur in eo quod aliquid in me boni esse putent, neminem tamen vnquam ex professo decipere volui, nec vnquam ea mea intentio, sed id Dominus interdù certam ob causam permittit. Vnde quidem cù Confessarijs meis de aliqua re vnquã contulisset, nisi id per necessariu esse vidisset, nã alioquin magnus id mihi scrupulus fuisset. Omnes hosce pueriles timores & afflictiones, & nimia humilitate iam magnã imperfectionem fuisse, & inde manasse, quod non fatuam tificata esse: anima namq; quæ se totam in Dei manus consignauit, curat vtrum bona an mala de se dicantur, dummodo bene intellegat, cum Dominus aliquam ei gratiam conferre vult, nihil prorsus & ali-

habere. Illi ergo fidat, qui hanc sibi gratiam confert; postea enim resciet, cur eam manifestam fieri velit, sequere ad aduersitates ferendas disponat; hoc quippe hodierna die certissimum est, cum Dominus sciri vult, quod id genus gratias ipse alicui homini præter, mille super huiusmodi animam oculos excubare & reflectere, cum tamen super mille animas, quæ alterius generis sunt ne vnus quidem excubet. Magna igitur nobis timendi ratio incumbit; & talis esse debuit timor meus, & non humilitas, sed pusillanimitas: nam anima, super quam Dei permisso, oculi mundanorum hominum excubant, disponere sese potest, vt mundi huius sit martyr: etenim si ipsa mundo mori nolit, ipsam mundus occidet. Nihil sanè in mundo video quod mihi arideat, quàm quod nullos in bonis defectus ferat aut toleret, quin eos per suas ipse murmuraciones & obloquia ad perfectionem adducat. Maiore animo & robore opus esse dico, vt quis si perfectus non sit, perfectionis viam ingrediatur; quàm opus est, vt martyrium citissimè obeat: perfectio namque breui aliquo tempore non obtrinetur (nisi speciali aliquo priuilegio hanc alicui Dominus gratiam dare voluerit) porro mundus statim atque aliquem videt incipere, eum perfectum habere vult, & iam inde à mille leucis in eo defectum subodoratur, qui fortasse in eo virtus est: sed quia, qui hoc reprehendit, eodem non nisi cum peccato vitur, hinc simile de alio iudicium fert. Putat, eum non debere comedere, non dormire, nec (vt dicitur) spiritum attrahere; imò quo meliorem de eo opinionem habent, eo minus eum adhuc corporeum esse recordantur, quantumlibet quoad animam perfectus sit: adhuc quippe in terra viuunt, miseris suis adhuc subiectus, quantumlibet eas conculcarit & subegerit. Atq; ideo ingenti, vt dixi, ad hoc opus est animo: nam misella anima vix dum cæpit pedem figere, & voluit eam volare; nondum passiones suas expugnauit, & cupiunt vt etiam in magnis & insignibus occasionibus ita immobilis & ab omni affectu denudata maneat, vt fuisse legunt Sanctos, postquam in gratia iam confirmati fuere. Quod autem hoc in genere peragitur, est cum ad Deum dilaudandum, tum ad animum hominis valde affligendum ac contristandum: multæ quippe idcirco animæ retrocedunt, quod misella se ipsas iuuare nequeant. Et sanè mea hoc modo, puto, retrocessisset, nisi Dominus à parte sua omnia tam misericorditer fecisset: & quousque non per bonitatem suam omnia promouit: vt R. V. è dictis hæcenus videre iam potest; aliud scilicet in me non fuisse, quam labi & denuò resurgere. Vellè id verbis possum exprimerè; multas quippe animas hac in re errare existimo, quæ videlicet volare volunt, antequam eis Deus alas det. Hinc porro similitudinè putè me & alio loco vsurpasse, sed & hic optimè ad propositum meum facit: multas quippe animas ob hanc causam nõ mediocriter

Qui gra-
tias reci-
piunt ad
perfectionem
nos se aspi-
rantes.

S.
Heresia

Opera

IN VII
156

Mundus
in virtute
saemine
defectus
odoratur.

diocriter affligi & contristari video; quod enim magno cum ardore & contentione, insignique in virtutum via proficiendi desiderio incipiam, quin & nonnullæ sint, quæ omnia exteriora propter illum relinquunt, ubi iam in alijs vltius prouectis illustra virtutum, quas Dominus ipsis suppeditat (eo quod ipsi per nos habere illas non possumus) opera vident; cum etiam in omnibus qui de oratione & contemplatione tractant libris, multa præscribi observant, diligenter vsurpâda nobis quoque ad hanc dignitatem aliquando pertingamus; hinc cum ipsi illa strem adimplere & efficere nequeant, animum despondent & deiciunt: tibi sunt, parum curare quod alij de nobis malè loquantur, imò tunc magis gaudere, quam dum bene de nobis loquantur; honorem parui ducere, ab amicis & notis (nisi sint qui orationi dediti sunt) nos rescindere, illorumque commercia declinare, ac velut impedimento nobis offent, subterfugere, & alia plura id genus, quæ, prout ego quidem cenfeo, à Deo dari debent: videntur mihi quidem supernaturalia deus esse, aut alia quæ naturali nostræ inclinationi & propensione contraria sunt: quocirca non est quod se crucient; sed in Domino sperent, Maleficem illius effecturam, vt id quod modo in desiderio habent, postea etiam re ipsa habeant, idque orationis adminiculo, & modo ipsi à parte faciant quidquid possunt. Nam propter hanc debilem naturam nostram, necesse imprimis est, firmam nos fiduciam habere, nec animum despondere, nec cogitare, non ideo magis nos victoriam adpetimus, quod omnibus neruis ad hoc cõmitamur. Et quia ipsa magnam rei huius experientiam habeo, dicam aliquid, quod R^z. V^z. ad cautelam vsuere possit: non cogites inquam (esto secus tibi videatur) te iam tibi virtutem comparasse, nisi ipsam per eius contrarium probaris: quin imo semper timidi & anxij esse debemus, nec vnquam quoad viuimus segnescere. Stetina quippe de foris multa nobis adherent, nisi, vt dixi, gratia totaliter nobis iam data sit, ad intelligendum quid omnia sint; deniq; in hac vnquam omnia tutò & sine periculis habentur.

Virtus comparata non est, nisi per contrarium suum probetur.

Iam abhinc paucis annis putabam me consanguineis & amicis meis non solum valdè mortuam esse, sed etiam eos mihi molestos ac turbos esse: & reuera ita erat; nam illorum conuersatio mihi pergrauis erat. Contigit porro, aliquod magni momenti negotium offerri, cuius causa me multo tempore apud quamdam è fororibus meis, quam antea vnquam dilexeram, commorari oportuit: & quamuis in communi conuersatione (licer illa me sit melior) non bene inter nos conueniret; nam quod diuersum à me vitæ statum elegerat (nupta enim erat) hinc non semper de ijs agere rebus poteramus, de quibus ipsa agere voluisset, atque ideo semper penè (quantum quidem poteram) sola essem; vbi

A nobis ipsis habere virtutes non possumus.

nam me nihilominus, illius è molestijs & pœnis plus doloris haurire, quam ex alterius cuiuspiam proximi mei, & aliquam illas mihi solitudinem & curam adferre. Vnde me vidit, non aded ab affectu liberam & mortificatam esse, ac putabam, & adhuc me opus habere occasionem fugere, vt, quam mihi Dominus dare virtutem inceperat, validior fieret ac cresceret: atque ita semper postea illo iuante, hoc sum, quoad potui, facere conata. Quando Dominus virtutem aliquam dare incipit, magni illam aestimare, nec ipsi nos eius amittendæ periculo exponere debemus: maximè in ijs, quæ ad materiam honoris pertinent, & in alijs permultis. Nouerit siquidem R. V. non omnes totaliter mortificatos esse qui id de nobis credimus; & necesse nos est hac in re nunquam deficere aut segnescere. Et sanè quisquis aliquod punctum honoris in se sentit, si modò in virtutibus progressum facere velit, mihi credat, hocque vinculum perfringere & distampere studeat; est quippe catena, quam nulla lima comminuat, nisi solus Deus vi orationis, etsi nos à parte nostra multum huc conuertamur. Videtur autem id mihi isthac in via laqueus quidam esse; & mecum ipsa miror, dum damnum quod creat, perpendo. Video siquidem nonnullos suis in operibus tam sanctos esse, eaque tam magna facere, vt neminem non in admirationem rapiant. Quomodo sit, Deus meus, talem animam adhuc in terra hætere? quare nondum ad ipsum perfectionis culmen peruenit? quid hoc est? quis detinet & retinet illam, quæ tantum Dei causa præstat? Habet scilicet punctum honoris: & quod longè deterius, non vult intelligere & scire se id habere: & ratio est, eò quod dæmon subinde ei persuadet, se etiam obligatum esse, id habere: sed credat is, quæso, mihi, credat inquam paruulæ huic formicæ, quam Dominus hic loqui vult; scilicet, nisi hanc ipse crucem tollat, esto fortè tota arbor damnum inde non sentiat (quia adhuc aliquæ aliz virtutes ibi remanebunt, licet valde detrita & erosa) fore tamen vt ipsa minimè vireat & floreat, nec crescat, imò nec eas quæ iuxta illam consistunt crescere sinat: quem enim fundit boni exempli fructum, planè insalubris est nec ætatem feret. Sæpius autem hoc in calco; quantumuis enim paruum hoc honoris punctum sit, perinde tamen in eo se res habet, ac in Musica, quæ mox ac punctum, mensura vel notula aliqua secus atque oportet canitur, dissona redditur & hiulca: & cum id huiusmodi sit, vt animæ in omnibus permultum damni creet, in hac tamen orationis via velut terra & noxia quædam pestis est. Studemus nos Deo per vnionem coniungere, & Christi, qui opprobrijs & falsis testimonijs obrutus & saruratus fuit, cõsilia sequi volumus, & nostrum ipsi honorem & auctoritatem ne in minimo quidem lædi aut violari,

Agnoscat se nondum planè a studio er: a consanguineos exis-isse.

Qui proficere vult, honoris desiderio bellum indat.

Damna desiderij honoris.

S.
HERESIA

Opera

IN VII
106

violari, sed integrum conseruare cupimus. Impossibile est eo perire, quia hæc ambo eadem viâ non tenduntur. Tunc porro ad animam Dominus diuertit, cû ipsi nobis vim inferimus, & omni qua possumus ratione, nostro iure multis in rebus cedere peruramus. Dicent fortasse nonnulli. Non habeo in quo iure meo cedâ, nec talis seise mihi offert occasio: at mihi persuadeto, Dñm non permissurum, vt is, qui tam firmû proposuerit, tantum bonum amittat: imò plures virtutis huius assequenda diuina eius Maiestas occasiones oggeret & dabit, quam fortasse ipse speret. Manus ergo operi admouenda; id est, nihilitates, inania, & minima, quas ipsa eum primum inciperem faciebam, aut saltem aliquas illarum stipulas scilicet & sarmenta, quæ dixi, in ignem conijcio: neque enim maius quid faciendum apta sum. Dominus autem omnia admittit: sit in sæcula sæculorum benedictus.

*Dominus
eum qui
bona vo-
luntatis
est bono
no priuat*

*In cantu
officio
choralipa-
rum ver-
sata erat
S. M.*

Inter alias, quas habebam imperfectiones, erat hæc; quod in lectione horarum parum versata essem, & quid in choro mihi agendum, quomodo in eo me gerere deberem, vix scirem; idque ex mera negligentia, & quod alijs vanitatib. distineret; adeo vt & Nouitias viderem quæ docere potuissent, at sæpe eas interrogare volebam, ne meâ ipsius proterem incitiam; ac statim mihi in mentem veniebat, me illis bono exemplo præluere debere. Verum ex quo mihi Dñs oculos non nihil aperuerat, rem aliquam ex parte scire, non nihil tamen adhuc de illa dubitare, interrogabam id alios, etiam pueros; nec propterea vel minimam honoris authoritatique meæ iacturam feci, imo vero (quantum mihi quidem videtur) placuit exinde Domino tenaciorum mihi memoriam dare. Non enim noram cantare; cumque præscriptum mihi cantum non satis bene scissem, valde sollicita & anxia eram: idque non, quod in conspectu Domini errare vereretur (hoc quippe virtutis fuisset) sed quod plures me cantare audiebant; quod enim puro honoris desiderio teneret, hinc inde me turbabar, vt etiam valde minus dicerem, quam scirem. Quo circa mecum tui, cum non satis bene scirem, dicere, me planè nescire. Hoc quidem ratio peracerbum mihi fuit; at postea longè fuit suauissimum. Erretim aduertit ex eo tempore longè meliùs me dicere solitam, ex quo parum diceret cœpi, quod ignorantia mea & incitia alijs in noceret; & fortasse honorem magno mihi, in bene agendo eo, in quo honorem meum esse esse arbitrabar (quisque enim eum collocat in eo quo vult) impedimento fuisse, per has nihilitates, quæ nullius sane momenti sunt (& certe merito nihilo comparari ipsa possum, cum hoc cita mihi graue esset) paulatim quæns rerum paruarum (quales hæc sunt) exercitium paulatim quæns maiores actus ascendit: cum enim hi propter Deum exercerentur, cum illis robur & valorem addit, & Maiestas eius adiuuat, vt ad ea que

*Quomodo
ob deside-
rium ho-
noris tur-
baretur.*

*Paulatim
ad maiora
ascenditur.*

Atque ita id mihi in rebus ad
 spectantibus contingebat : videns enim omnes religiosas
 virtutum , vnâ me exceptâ (nunquam enim ad aliquid vtilis fui)
 illis è choro iam digressis, omnium pallia complicabam: in quo
 videbar mihi Angelis , Dominum illis laudantibus , obsequium
 præstare, quoadusque id ipsâ, nescio vndenam, intellexerunt; quod sanè
 me rubore compleuit: neque enim tam, perfecta mea erat virtus,
 hæc sciri vellem; idque non (vt verisimile est) è pura & sincera quadâ
 humilitate, sed quod vererer, ne me irriderent, eò quod hæc parua & nul-
 las momenti essent.

Quam, ô Domine mi, intolerabile est, vbi tot sunt nequitia & pec-
 cata: ubi aliquot minutas arenulas, quas ego ne quidem à terra propter
 sustollerem, supputare velle; omnia namque mille miserijs repleta, &
 voluta erant: nondum enim gratia tua aqua arenis hæc interfuebat,
 eas in altum sustolleret. Vtinam verò, Sanctissime Creator, inter tot
 nequitates, vel aliquod alicuius momenti bonum referre possem, cum
 singulares illas referam gratias quas à te recepi! Nescio sanè, Domine mi,
 quomodo cor meum ferre id queat; aut qui fieri possit, vt qui hæc leget,
 non me aueretur, cum videat me tam singularibus donis & gratijs tam
 male respondisse, & tamen non erubescere, hæc obsequia tanquam mea
 hoc loco referre. Verè, Domine, pudet me: sed quia, quod à parte mea
 habere, aliud non habeo, hinc est quod hic tam tenuia principia referam,
 vt, quisquis in maioribus se exercebit, sperare possit, Dominum, cum illa
 gratia mea, vt quidem apparet) admiserit, longè potiori iure hæc eius ad-
 mittere. Maiestas autem eius mihi gratiam præstet, vt non semper in
 principijs hæream. Amen.

CAPVT XXXII.

NARRAT QVOMODO EAM DOMINVS, QVODAM TEM-
 pore in spiritu in quodam inferni loco, quem suis ipsa peccatis promeruerat,
 ponere voluerit, quid ibi viderit, aliquatenus describens. Deinde re-
 ferre incipit, quomodo & qua ratione monasterium S. Io-
 seph, eo quo modo est loco, fun-
 datum sit.

Qu postquam mihi Dominus per multas illarum gratiarum, quas
 commemorari, necnon alias singulares, contulisset, cum quadam
 die in oratione versarer, repente, ac velut in momento ira me tota-
 liter constitutam sensi (vt tamen nescirem quomodo) vt me in inferno
 esse purarem. Statim intellexi, velle Dominum, vt quem dæmones
 In inferno se esse per-
 cipit.

S. M. Teresa Opera.

E e

mih

S.
heresia

Opera

IN VII

106